

1.1 ความเป็นมาของปัญหา

ผู้เขียนได้สังเกตเห็นว่า มีคำบางชนิดหรือกลุ่มคำบางชนิดในภาษาไทย ซึ่งมาประกอบคำกริยา เพื่อแสดงว่าเหตุการณ์¹ อย่างหนึ่งหรือหลายอย่างเกิดขึ้นในเวลาหนึ่ง ซึ่งอาจจะเป็นเวลาเดียวกัน หรือคนละเวลากับที่ผู้พูดพูดประโยคนั้น ๆ ก็ได้ เช่น

- ก. เด็ก กิน ข้าว อยู่
- ข. เด็ก กิน ข้าว แล้ว เมื่อครึ่งชั่วโมงก่อน
- ค. เด็กกำลังจะ กินข้าว

คำว่า อยู่ ในประโยค ก. ประกอบคำกริยา กิน เพื่อแสดงว่าเหตุการณ์เกิดขึ้นในขณะที่ผู้พูดพูดประโยคนั้น คำว่า แล้ว และกาลวลี² เมื่อครึ่งชั่วโมงก่อน ในประโยค ข. ประกอบคำกริยา กิน เพื่อแสดงว่าเหตุการณ์เกิดขึ้นแล้วในขณะที่ผู้พูดพูดประโยคนั้น คำว่า กำลังจะ ในประโยค ค. ประกอบคำกริยา กิน เพื่อแสดงว่าเหตุการณ์ยังไม่เกิดขึ้นในขณะที่ผู้พูดพูดประโยคนั้น

นอกจากนี้ ผู้เขียนยังสังเกตเห็นว่าในกาลหนึ่ง ๆ อาจจะมีกาลลักษณะ³ แตกต่างกันไปได้ เพราะคำบางชนิดหรือกลุ่มคำบางชนิด ซึ่งมาประกอบคำกริยา เช่น ประโยคตัวอย่าง 4 ประโยคต่อไปนี้

¹ดูคำอธิบายในเชิงอรรถ ที่ 2 หน้า 25

²ดูคำอธิบาย กาลวลี ในเชิงอรรถในบทที่ 7 หน้า 132

³ดูคำจำกัดความและการแบ่งกาลลักษณะในบทที่ 3 หน้า 31

- ก. เด็ก กำลัง กิน ข้าว
 ข. เด็ก กิน ข้าว มา ตั้งแต่ หัว โมง ก่อน
 ค. เด็ก กิน ข้าว ไป เล่น ไป พร้อม กัน
 ง. เด็ก มักจะ กิน ข้าว หมด เสมอ

คำว่า กำลัง ในประโยค ก. ประกอบคำกริยา กิน เพื่อแสดงลักษณะที่กำลัง
 ดำเนินอยู่ คำว่า มา และกาลวลี ตั้งแต่หัวโมงก่อน ในประโยค ข. ประกอบคำกริยา กิน
 เพื่อแสดงลักษณะต่อเนื่องคำว่า ไป...ไป และวลีตายตัว⁴ พร้อมกัน ในประโยค ค.
 ประกอบคำกริยา กิน เพื่อแสดงลักษณะที่เกิดพร้อมกัน กลุ่มคำ มักจะ และคำ เสมอ ใน
 ประโยค ง. ประกอบคำกริยา กิน เพื่อแสดงลักษณะที่เกิดซ้ำ ๆ

ผู้เขียนจึงสนใจใคร่ศึกษาว่า กาล ในภาษาไทยมีกี่ กาล อะไรบ้าง แต่ละกาล
 อาจจะมีกาลลักษณะอย่างไร และแต่ละกาลมีวิธีแสดงในภาษาอย่างไร

1.2 ข้อความของปัญหา

ข้อความของปัญหาที่นำมาวิจัยคือ กาลในภาษาไทย

1.3 การวิจัยเบื้องต้นที่เกี่ยวข้อง

พระยาอุปกิตศิลปสาร ได้กล่าวถึงเรื่อง กาล ไว้ในหนังสือ หลักภาษาไทย⁵ ว่า
กาล กริยาที่ใช้ในกาลต่าง ๆ นั้น ใช้กริยานุเคราะห์ประกอบบาง ใช้เพื่อความ
 ของคำอื่นมีคำวิเศษณ์ เป็นต้น บ้างบาง ดังต่อไปนี้

⁴ ดูคำอธิบาย วลีตายตัวในเชิงอรรถที่ 12 หน้า 12

⁵ พระยาอุปกิตศิลปสาร, "วิจัยภาค", หลักภาษาไทย (พระนคร: ไทยวัฒนา
 พานิช, 2499), หน้า 116-117.

(1) กาลสามัญญ คือ

ก. ปรีตยัมบันกาล ไชกริยานุเคราะห์ เช่น กำลัง กำลัง - อยู่ ยัง
ยัง - อยู่ ฯลฯ ประกอบตัวอย่าง

เขากำลังนอน
เขากำลังนอนอยู่
เขายังไม่นอน
เขายังนอนอยู่ เป็นต้น

ใช้เนื้อความของคำอัมบังตัวอย่าง

"เดี๋ยวนี้" เขาอน เป็นต้น

ข. อตีตกาล ไชกริยานุเคราะห์ เช่น "ได้ เคย" ประกอบ เช่น
"เขาได้มาที่นี่" "เขาเคยมาที่นี่" เป็นต้น

ใช้เนื้อความของคำอัมบัง เช่น "วานนี้เขามาที่นี่" เป็นต้น

ค. อนาคตกาล ไชกริยานุเคราะห์ เช่น "จะ จัก" ประกอบข้างหน้า
เช่น "เขาจะกิน" "เขาจักสบาย" เป็นต้น ใช้เนื้อความของคำอัมบัง เช่น "เขาจะมาพรุ่งนี้"
เป็นต้น

ง. อนุตตกาล ไชกริยานุเคราะห์ เช่น "ยอม" ประกอบ เช่น
"คนที่ยอมประพฤติกดี" เป็นต้น ก็ดีหรือไม่ต้องมีกริยานุเคราะห์ที่บอกกาล

เลขกดี หรือไม่มีเนื้อความบังใหญ่ว่าเป็นกาลใดแน่นอนก็ดี เช่น "เขาอนเสมอ เขาทำงาน"
ดังนี้เป็นต้น นับเขาในพวกอนุตตกาลทั้งสิ้น

(2) กาลสมบุรณ ไชกริยานุเคราะห์ เช่น "แล้ว เสร็จ" ประกอบกาลสามัญญ

อีกทีหนึ่ง ตัวอย่าง

- ก. ปรีตยัมบันกาลสมบุรณ เช่น เขาอนอยู่แล้ว ฯลฯ
- ข. อตีตกาลสมบุรณ เช่น เขาไดนอนแล้ว ฯลฯ
- ค. อนาคตกาลสมบุรณ เช่น เขาจะทำแล้ว ฯลฯ
- ง. อนุตตกาลสมบุรณ เช่น เขาอนแล้ว ฯลฯ

(3) กาลชอน ใ่วิธีประกอบกริยาอย่างกาลสามัญ หรือกาลสมบูรณนึ่งเอง แต่ใวชอนกันหลายกาลเช่น "วานนึ่งนกินขาว" เป็นอดีตกาลอยู่แล้ว ถาหาคำประกอบกาล ไค ๆ ช้างไปอีก เช่น "วานนึ่งนกำลังกินขาว" ดังนึ่งนึ่งว่าเป็นกาลชอน เรียกว่า "ปรัก ษุบันกาลในอดีต" เพราะเอากาลปรักษุบันไปใว้ในกาลอดีต ดังนึ่งนึ่งเป็นตน กาลชอนนึ่งนึ่งมีชื่อ ตาง ๆ กันอีกมากตามกาลที่ใว้ชอนกัน ดังตัวอย่างต่อไปนี้ เป็นตน

- ก. "เขาใค้กินขาวอยู่" เป็นปรักษุบันกาลในอดีต
- ข. "วานนึ่งนกำลังกินขาวแล้ว" เป็นปรักษุบันกาลสมบูรณนึ่งในอดีต
- ค. "เขาจักกำลังเกี่ยวขาวกัน" เป็นปรักษุบันกาลในอนาคต
- ง. "เคื่อนหน้าเขากำลังเกี่ยวขาวแล้ว" เป็นปรักษุบันกาลสมบูรณนึ่งในอนาคต
- จ. "เคื่อนนึ่งเขาใค้ทำงาน" เป็นอดีตกาลใว้ปรักษุบัน
- ฉ. "เคื่อนนึ่งเขาใค้ทำงานแล้ว" เป็นอดีตกาลสมบูรณนึ่งใว้ปรักษุบัน

กำชัย ทองหล่อ ไคพุดถึงเรื่อง กาล ในหนังสือ หลักภาษาไทย⁶ ว่า

กาล คือเวลาใค้แสดงการกระทำของกริยาว่าใค้เกิดขึ้นเมื่อไร แบ่งออกเป็น 3 ชนิด

คือ

1. กาลสามัญ
2. กาลสมบูรณ
3. กาลชอน

กาลสามัญ คือกาลที่ใว้เป็นไปตามปกติ แบ่งออกเป็น 4 ชนิดคือ

1. อนุตกาลสามัญ คือกาลกลาง ๆ ที่ใว้ไม่บ่งชี้ตกลงไปว่าเป็นเวลาอะไร เช่น เขาทำงาน

⁶กำชัย ทองหล่อ, หลักภาษาไทย (พระนคร: รวมสาสน, 2509), หน้า

2. ปัจจุบันกาลสามัญ คือกาลที่กำลังกระทำอยู่ สังเกตได้จากกริยานุเคราะห์ บางคำ และวลี หรือข้อความที่แสดงความหมายเป็นปัจจุบัน

กริยานุเคราะห์บางคำที่ใช้ประกอบบอกปัจจุบันกาลได้แก่คำ

- กำลัง : เขากำลังทำงาน
กำลัง - อยู่ : เขากำลังนอนอยู่
ยัง : เขายังเป็นโสด
ยัง - อยู่ : เขายังมีชีวิตอยู่
ยังคง : เขายังคงอยู่ในบ้านเดิม
อยู่ : ฉันเข้าใจว่าเขาป่วยอยู่

วลีหรือข้อความที่ใช้ประกอบบอกปัจจุบันกาลได้แก่ เคียวนั้น, ปัจจุบันนี้, เวลานั้น, สมัยนี้ ฯลฯ เช่น

- ก. เคียวนั้น ฉันมีเพื่อนสามคน
ข. ปัจจุบันนี้ เขาเป็นพ่อค้า
ค. เวลานั้น เขามีอำนาจมาก
ง. สมัยนี้ ผู้หญิงนุ่งกระโปรงยาว

3. อดีตกาลสามัญ คือกาลที่ล่วงไปแล้ว สังเกตได้จากกริยานุเคราะห์บางคำ และวลี หรือข้อความที่แสดงความหมายเป็นอดีต

กริยานุเคราะห์ที่ใช้ประกอบบอกอดีตกาลได้แก่คำ

- ไต่ : เขาไต่ทำงาน
เคย : นายแดงเคยเป็นครู
ฟัง : เขาฟังมาโรงเรียน
เพื่อ : เขาเพื่อรู้เรื่องเมื่อตอนเช้า
เพิ่ง : เขาเพิ่งทำงานเสร็จ

วลีหรือข้อความที่ใช้ประกอบบอกอดีตกาลได้แก่ เมื่อก่อน, เมื่อชั่วโมงที่แล้ว, เมื่อเช้านี้, วานนี้, ปีที่แล้ว, ปีกลายนี้ ฯลฯ เช่น

- ก. เมื่อกัน เขามาหาฉัน
- ข. เมื่อชั่วโมงที่แล้วครูสอนวรรณคดี
- ค. เมื่อเช้านี้ พี่ฉันไปที่สถานีรถไฟ
- ง. วานนี้ ฉันพบนายแดง
- จ. ปีที่แล้ว เขาเรียนชั้นมัธยมปีที่หก
- ฉ. ปีกลายนี้ เกิดพายุใหญ่ที่หัวหิน

4. อนาคตกาลสามัญ คือกาลภายหน้าที่ยังมาไม่ถึง สังเกตได้จากกริยาบุรุษที่บางคำและวลี หรือข้อความที่แสดงความหมายเป็นอนาคต

กริยาบุรุษที่ประกอบบอกอนาคตกาลใดแก่ จะ, จัก, เช่น

ก. เขาจะตั้งใจฟังคำสั่งสอน

ข. ความดีจักอำนวยผลดีเสมอ

วลีหรือข้อความที่ประกอบบอกอนาคตกาลใดแก่ พรุ่งนี้, มะรืนนี้, สัปดาห์หน้า, เดือนหน้า, ปีหน้า ฯลฯ เช่น

ก. พรุ่งนี้ ครูใหญ่ให้ภารโรงตัดหญ้า

ข. มะรืนนี้ เขาคงกลับมาบ้าน

ค. สัปดาห์หน้า ท่านคงมีลาภแน่

ง. เดือนหน้า ฉันจะไปเยี่ยมคุณพ่อ

จ. ปีหน้า อายุของฉันครบ 45 ปี

จะใช้ทั้งกริยาบุรุษและวลีบอกอนาคตกาลรวมอยู่ในประโยคเดียวกันก็ได้ เช่น พรุ่งนี้ฉันจะไปโรงเรียน

กาลสมบูรณ์ คือกาลที่ได้สำเร็จไปแล้ว ไต่แกกาลสามัญนั่นเอง แต่ใช้กริยาบุรุษที่ "แล้ว" หรือ "เสร็จ" ประกอบข้างหลัง แบ่งออกเป็น 4 ชนิดคือ

1. อนุตกาลสมบูรณ์ : เขาทำงานแล้ว
2. ปัจจุบันกาลสมบูรณ์ : เขากำลังทำงานแล้ว

3. อดีตกาลสมบูรณ์ : เขาได้ทำงานแล้ว

4. อนาคตกาลสมบูรณ์ : เขาจะทำงานแล้ว

กาลซ้อน คือ กาลตั้งแต่ 2 ชนิดขึ้นไปรวมอยู่ในข้อความเดียวกัน เช่น มีทั้ง
อดีตกาลและปัจจุบันกาล หรือมีทั้งปัจจุบันกาล อดีตกาล และอนาคตกาล เป็นต้น

การสังเกตกาลซ้อน ในดูกาลของกริยา เช่น ถ้ากาลของกริยาเป็นปัจจุบันกาล
แต่มีคำที่เป็นเครื่องหมายบอกอดีตกาลปรากฏอยู่ด้วย ก็พึงเข้าใจว่า กาลของกริยานั้นเป็นกาล
ซ้อนเช่น

1. เขากำลังจะทำงาน - เป็นอนาคตกาลในปัจจุบัน
2. เขาจะได้ทำงาน - เป็นอดีตกาลในอนาคต
3. พรุ่งนี้ฉันได้ทำงานแล้ว - เป็นอดีตกาลสมบูรณ์ในอนาคต

ในประโยคที่ 1 จะทำ เป็นกาลโดยตรงของกริยา บอกอนาคตกาล แต่มีคำกำลัง
ซึ่งบอกปัจจุบันกาลแทรกเข้ามาบอกเวลาอีกชั้นหนึ่ง จึงนับว่าเป็นกาลซ้อน และเรียกชื่อว่า
อนาคตกาลในปัจจุบัน

ในประโยคที่ 2 ได้ทำ เป็นกาลโดยตรงของกริยา บอกอดีตกาล แต่มีคำ จะ ซึ่ง
บอกอนาคตกาลแทรกเข้ามาบอกเวลาอีกชั้นหนึ่ง จึงนับว่าเป็นกาลซ้อน และเรียกชื่อว่า
อดีตกาลในอนาคต

ในประโยคที่ 3 ได้ทำแล้ว เป็นกาลโดยตรงของกริยา บอกอดีตกาลสมบูรณ์
แต่มีคำพรุ่งนี้ ซึ่งบอกอนาคตกาลแทรกเข้ามาบอกเวลาอีกชั้นหนึ่ง จึงนับว่าเป็นกาลซ้อนและ
เรียกชื่อว่า อดีตกาลสมบูรณ์ในอนาคต

กาลซ้อนบางชนิดมี 3 กาล รวมกัน เช่น

1. เขากำลังจะได้ทำงานแล้ว - เป็นอดีตกาลสมบูรณ์ในอนาคตแห่งปัจจุบัน
2. เขาจะได้ทำงานอยู่แล้ว - เป็นปัจจุบันกาลสมบูรณ์ในอดีตแห่งอนาคต

ในประโยคที่ 1 ได้ทำแล้ว เป็นกริยาอดีตกาลสมบูรณ์ มีคำ จะ บอกอนาคตกาล
และคำกำลัง บอกปัจจุบันกาล ซ้อนเข้ามาเป็น 3 กาล จึงเป็นอดีตกาลสมบูรณ์ในอนาคตแห่ง
ปัจจุบัน

ในประโยคที่ 2 ทำอยู่แล้ว เป็นกริยาปัจจุบันกาลสมบูรณ์ มีคำ ใด บอกอดีตกาล และคำ จะ บอกอนาคตกาล ซ้อนเข้ามาเป็น 3 กาล จึงเป็นปัจจุบันกาลสมบูรณ์ในอดีตแห่งอนาคต

บรรจบ พันธุเมธา ได้กล่าวถึงเรื่องการแสดงกาลในหนังสือ ลักษณะภาษาไทย⁷ ว่า การแสดงกาล การแสดงใหญ่วากิริยาทำเมื่อไร เราต้องอาศัยกริยาช่วยใดแก่คำ จะ กำลัง อยู่ ใด แล้ว คำเหล่านี้บางคำก็เป็นคำกริยาแท้ เช่น อยู่ ใด แล้ว ฉะนั้น จะดูว่าเป็นกริยาแท้หรือกริยาช่วย จึงต้องดูที่ตำแหน่งในประโยค คำ อยู่ ใด แล้ว ที่เป็นกริยาช่วยอยู่หลังกริยาแท้ ส่วน จะ กับ กำลัง อยู่หน้ากริยา คำเหล่านี้จึงจะบอกกาลเวลาแท้ๆ บอกเวลาต่างกัน คือ

บอกปัจจุบัน ใดแก่ อยู่ กำลัง กำลัง-อยู่ กำลัง-อยู่แล้ว

บอกอนาคต ใดแก่ จะ กำลังจะ กำลังจะ-อยู่ กำลังจะ-อยู่แล้ว

บอกอดีต ใดแก่ ใด ใดแล้ว ใด-อยู่แล้ว

จะ บอกเวลาล่วงหน้า เหตุยังไม่เกิด เช่น ใครจะไปใครจะมา

กำลัง บอกเหตุการณ์ที่กำลังดำเนินอยู่ ถือเป็นปัจจุบัน เช่น พายุกำลังพัด

กำลังจะ บอกเหตุการณ์ที่ใกล้จะเกิด เป็นปัจจุบันใกล้อนาคต เช่น ถามว่า

จะไปหรือยัง ตอบว่า กำลังจะไป คือเตรียมตัวไปเรียบร้อยแล้ว แต่ยังไม่ได้ออกจากบ้าน หรือ กำลังจะเกิดเหตุใหญ่ คือเหตุใหญ่จวนจะเกิดแล้ว

จะประทุขึ้นวินาทีใดก็ได้

กำลังจะ-อยู่ เป็นเวลาใกล้อนาคตยิ่งกว่า กำลัง-จะ เช่น ถามว่า

เมื่อไรจะกิน ตอบว่า กำลังจะกินอยู่เดี๋ยวนี้ อาจเป็นเวลาที่กำลังรับประทานอาหารอยู่ตรง

หน้าแล้ว เป็นเวลาใกล้อนาคตยิ่งไปกว่ากำลังจะ-อยู่ อีก เช่น กำลังจะกิน

อยู่แล้ว อาจเป็นเวลาที่เป็นข่าวเข้าปากก็ได้ การบอกเวลาใกล้อนาคต

⁷บรรจบ พันธุเมธา, ลักษณะภาษาไทย (พระนคร: คุรุสภา, 2514),

ลักษณะนี้ ใช้คำกริยาช่วยถึง 4 คำ จึงจะบอกเวลาได้ตามต้องการ
 อยู่ บอกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และยังไม่ยุติลง เช่น กินอยู่นั้นแหละไม่รู้จักอิ่มซักที
 เดินอยู่ทั้งวันไม่ถึงที่หมาย

กำลัง-อยู่ บอกเหตุการณ์ที่กำลังดำเนินอยู่ เน้นความยิ่งกว่า กำลัง เช่น กำลังทำอยู่
 กำลัง-อยู่แล้ว เน้นความยิ่งกว่า กำลัง-อยู่ เช่น กำลังทำอยู่แล้ว หมายความว่า
 ภารกิจการกระทำได้เริ่มเรียบร้อยแล้ว แต่ยังไม่เสร็จ

ได้ บอกเหตุการณ์ที่ผ่านไปแล้ว เช่น ได้เห็น ตัวจริงของเขาด้วย คำ ได้
 บางทีก็มีความหมาย 2 อย่าง คือ เป็นกริยาช่วยแสดงว่ากริยานั้นกระทำ
 ก่อน หรือเป็นกริยาแท้ในความหมายว่า ได้รับ ได้โอกาส แกรมของ
ได้ ไม่ใช่คำนาม กลายเป็นกริยา เช่น เห็น ในประโยคข้างต้น ได้เห็น
 จึงควรหมายความว่า ได้มีโอกาสเห็น และ เห็น แต่ได้ไปอยู่หายเป็น
 เห็นได้ ได้มีความหมายว่า สามารถ

แล้ว บอกเหตุการณ์ที่ผ่านไปแล้ว เสร็จสิ้นลงแล้ว เช่น เห็นแล้ว ไม่ได้แสดง
 ถึงมีโอกาสหรือไม่มี เป็นเพียงแต่แสดงว่าเกิดแล้ว ยุติลงแล้ว

ได้-แล้ว เน้นความที่เกิดขึ้นแล้ว เสร็จสิ้นลงแล้ว ยิ่งกว่า ได้ หรือ แล้ว
 แต่ละคำ เช่น ได้ เห็น แล้ว

คำ อยู่ ได้ แล้ว ที่เป็นไ้ทั้งกริยาแท้และกริยาช่วย ทำให้ดูยากในทีบาง
 แห่ง ว่าคำใดเป็นกริยาแท้ คำใดเป็นกริยาช่วย ทองอาศัยสังเกตเสียง
 หนักเบาของคำนั้น ๆ ถ้าเป็นกริยาช่วยเสียงมักเบากว่า สั้นกว่ากริยาแท้
 ไม่ว่าจะอยู่หน้าหรือหลังกริยาแท้ ดังนี้

อยู่ เช่น กิน อยู่ นั้นแหละ อยู่ ในความนี้เสียงเบาสั้น และเสียงสูงต่ำเปลี่ยน
 ไป ฟังคล้าย ยู เพราะอยู่นี้เป็นกริยาช่วย แต่ตาเป็นโดยเจตนา เสียง
 จะยาวกว่า 2 मात्रา ทั้งที่เป็นกริยาช่วย

กินอยู่หลับนอน อยู่นี้ออกเสียงชัดเจนเต็มทีเพราะเป็นกริยาแท้
ได้ เช่น ไม่ได้มาหรอก ถ้าได้หมายความว่าได้รับ ได้สิ่งใดสิ่งหนึ่งมา ได้เป็น
 กริยาแท้ ออกเสียงชัดเต็มที แต่ตาได้เป็นกริยาช่วยบอกอดีต เสียงจะเบา
 และสั้นกว่า

แล้ว เช่น แล้ว แล้วละ แล้ว คำนี้เป็นกริยาแท้ เสียงเน้นหนักกว่าแล้ว
 คำท้ายที่เป็นกริยาช่วย บางที แล้ว ยังกรอนเป็น ละ อีกด้วย ไขแล้ว
 เป็น ไขละ

คำแสดงกาล นอกจากกริยาช่วยดังกล่าว ยังมีคำกริยาวิเศษณ์ หรือกริยาบางคำ
 ช่วยแสดงได้อีกด้วย ดังนี้

บอกปัจจุบัน	ไต่แก	เดี๋ยวนี้	ขณะนี้	ตอนนี้	เวลานี้	วันนี้	ชั่วโมงนี้	นาทีนี้
บอกอนาคต	ไต่แก	พรุ่งนี้	มะรืนนี้	มะเรื่อนี้	ปีหน้า	เดือนหน้า	อาทิตย์หน้า	
บอกอดีต	ไต่แก	เมื่อก่อน	เมื่อก่อน	เมื่อก่อน	เมื่อก่อน	เมื่อนานมาแล้ว		
		เมื่อปีกลาย	เมื่อปีก่อน	เมื่อปีที่แล้ว				

1.4 ความมุ่งหมายในการวิจัย

เพื่อศึกษาว่า กาลในภาษาไทย มีกี่กาล อะไรบ้าง แต่ละกาลมีกาลลักษณะอย่างไร
 และแต่ละกาลมีวิธีแสดงในภาษาอย่างไร

1.5 ขอบเขตของการวิจัย

1. จะวิจัยเฉพาะกาลที่เป็นกาลเดี่ยว ๆ ในประโยคบอกเล่าเท่านั้น
2. การวิจัยนี้ จะศึกษาเฉพาะภาษาพูดที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ระหว่างบุคคลธรรมดา
 ในกรุงเทพฯ มิได้รวมถึงภาษาถิ่นที่ใช้พูดในภาคต่าง ๆ และภาษาที่ใช้ในวรรณคดีหรือราชาศัพท์
 หรือสุภาษิตและคติพจน์ต่าง ๆ

3. จะศึกษาเฉพาะหน่วยแกน⁸ ที่มีคำกริยาคำเดียว หรือหน่วยแกนที่มีคำกริยาคำเดียวกับคำหลังกริยา เท่านั้น

4. จะศึกษาประโยคที่มีประธานเป็นผู้กระทำกริยาเท่านั้น

1.6 ประโยชน์ที่จะได้รับ

1. งานวิจัยนี้จะช่วยให้มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องกาลในภาษาไทยกว้างขวางและละเอียดยิ่งขึ้น

2. งานวิจัยนี้ จะเป็นแนวทางแก่ผู้ที่สนใจคนควาเรื่องภาษาไทยได้ศึกษาเกี่ยวกับลักษณะภาษาไทยเรื่องอื่น ๆ ต่อไป

1.7 วิธีดำเนินการคนควาและวิจัย

1. สํารวจเอกสาร หนังสือหลักภาษาไทย วิทยานิพนธ์ และงานวิจัยต่าง ๆ ทั้งภาษาไทย และภาษาต่างประเทศ เพื่อดูว่ามีเล่มใดบ้างที่เกี่ยวข้องกับงานที่จะศึกษาวิจัย

2. เก็บรวบรวมข้อมูล ข้อมูลส่วนใหญ่ได้จากตัวผู้เขียนวิทยานิพนธ์เอง ตลอดจนจากการสนทนาระหว่างผู้เขียนวิทยานิพนธ์กับบุคคลในครอบครัว เพื่อนนิสิตและบุคคลอื่น ๆ ที่ผู้เขียนรู้จัก

⁸ หน่วยแกนคือ ส่วนประกอบของกริยาวลี คำที่เป็นส่วนประกอบของหน่วยแกนมี 4 ชนิดคือ

1. คำกริยา
2. คำหน้ากริยา
3. คำหลังกริยา
4. คำเชื่อมกริยา

(Vichin Panupong, Inter-Sentence Relation in Modern Conversational Thai. Bangkok: The Siam Society, 1970).

3. จกรวบรวมข้อมูลที่รวบรวมได้ทั้งหมดลงในบัตรคำ
4. นำข้อมูลที่ได้นั้นที่ก้ไว้มารวบรวมวิเคราะห์
5. สรุปผลการวิจัยและขอเสนอแนะ

1.8 อักษรย่อที่ใช่ต่อท้ายคำ กลุ่มคำ หรือวลี

ในบทที่ 4, 5 และ 6 ผู้วิจัยได้ใช้อักษรย่อต่อท้ายคำ กลุ่มคำ หรือ วลี โดยมีเครื่องหมายยัติภังค์ คั่นอยู่แทนข้อความต่าง ๆ ดังนี้

1. - ข แทนลักษณะที่เกิดซ้ำ ๆ ไซ้ต่อท้ายคำช่วยหน้ากริยา⁹ คำกริยาวิเศษณ์¹⁰ กลุ่มคำช่วยหน้ากริยา¹¹ วลีตายตัว¹² และกาลวลี ตัวอย่าง คำช่วยหน้ากริยา - ข หมายถึงคำช่วยหน้ากริยาที่แสดงลักษณะที่เกิดซ้ำ ๆ
2. - ต แทนลักษณะต่อเนื่อง ไซ้ต่อท้าย คำหลังกริยา¹³ และคำช่วยหลังกริยา ตัวอย่าง คำหลังกริยา - ต หมายถึงคำหลังกริยาที่แสดงลักษณะต่อเนื่อง
3. - ค แทนลักษณะที่กำลังดำเนินอยู่ ไซ้ต่อท้ายคำช่วยหน้ากริยา คำช่วยหลังกริยา และกลุ่มคำช่วยหลังกริยา ตัวอย่าง คำช่วยหน้ากริยา - ค หมายถึงคำช่วยหลังกริยาที่แสดงลักษณะที่กำลังดำเนินอยู่

⁹ดูคำอธิบาย คำช่วยหน้ากริยา ในหน้า 18

¹⁰ดูคำอธิบาย คำกริยาวิเศษณ์ ในหน้า 19

¹¹กลุ่มคำช่วยหน้ากริยา หมายถึงกลุ่มคำที่ประกอบด้วยคำช่วยหน้ากริยา 2 คำ หรือมากกว่า 2 คำ

¹²วลีตายตัว หมายถึงวลีที่ประกอบด้วยคำที่ใดกำหนดไว้แน่นอน

¹³ดูคำอธิบาย คำหลังกริยา ในหน้า 19

¹⁴ดูคำอธิบาย คำช่วยหลังกริยา ในหน้า 18

4. - พ แทนลักษณะที่เกิดพร้อมกัน ไซ้คอตหายคำหลังกริยา คำกริยาวิเศษณ์ คำเชื่อม¹⁵ และวลีตายตัว
ตัวอย่าง คำหลังกริยา -พ. หมายถึงคำหลังกริยาที่แสดงลักษณะที่เกิดพร้อมกัน
5. - ส แทนลักษณะที่สิ้นสุด ไซ้คอตหายคำกริยาวิเศษณ์และกลุ่มคำกริยาวิเศษณ์¹⁶
ตัวอย่าง คำกริยาวิเศษณ์ -ส หมายถึงคำกริยาวิเศษณ์ที่แสดงลักษณะที่สิ้นสุด
6. - ป แทนปัจจุบันกาล ไซ้คอตหาย กาลวลีเพียงอย่างเดียว กาลวลี -ป หมายถึงถึงกาลวลีที่แสดงปัจจุบันกาล
7. - อ แทนอดีตกาล ไซ้คอตหายคำช่วยหน้ากริยา คำหลังกริยา คำช่วยหลังกริยา คำกริยาวิเศษณ์ กลุ่มคำช่วยหน้ากริยา กลุ่มคำกริยาวิเศษณ์ กาลวลี และกาลวลีเทียม
ตัวอย่าง คำช่วยหน้ากริยา -อ หมายถึงคำช่วยหน้ากริยาที่แสดงอดีตกาล
8. -อน แทนอนาคตกาล ไซ้คอตหายคำช่วยหน้ากริยา คำช่วยหลังกริยา คำลงท้าย¹⁷ กลุ่มคำช่วยหน้ากริยา กลุ่มคำลงท้าย¹⁸ กาลวลี และกาลวลีเทียม
ตัวอย่าง คำช่วยหน้ากริยา -อน หมายถึงคำช่วยหน้ากริยาที่แสดงอนาคตกาล

ศูนย์วิทยทรัพยากร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹⁵ ดูคำอธิบาย คำเชื่อมใน บทที่ 2 หน้า 24

¹⁶ กลุ่มคำกริยาวิเศษณ์ หมายถึงกลุ่มคำที่ประกอบด้วยคำกริยาวิเศษณ์ 2 คำ

¹⁷ ดูคำอธิบาย คำลงท้าย ในบทที่ 2 หน้า 22

¹⁸ กลุ่มคำลงท้าย หมายถึงกลุ่มคำที่ประกอบด้วยคำลงท้าย 2 คำ

1.9 เครื่องหมายที่ใช้ในวิทยานิพนธ์

1. _____ สัญลักษณ์ ใช้ขีดเส้นใต้คำ กลุ่มคำ หรือ วลี ที่แสดงกาลหรือแสดงกาลลักษณะในประโยคตัวอย่าง
ตัวอย่าง เค้ก กำลัง ร้องไห้ อยู่
2. / / ใช้ในเมทที่ 7 เพื่อแยกกาลวลีออกจากส่วนอื่น ๆ
ตัวอย่าง แดงไปหัวหิน/เมื่อวานนี้/
3. ... ใช้เขียนระหว่างคำที่เป็นส่วนประกอบของหน่วยจำนวนแบบต่าง ๆ ในโครงสร้างของกาลวลี เพื่อแสดงว่าคำเหล่านั้นเรียงอยู่ห่างกัน
ตัวอย่าง จ...ด
แสดงว่าทั้งคำ จ (คำบอกจำนวน) และ คำ ด (คำบอกลำดับที่) เป็นส่วนประกอบของหน่วยจำนวน¹⁹ แต่ว่าเรียงอยู่ห่างกัน
4. () นลลลลล ใช้ในแบบการเรียงคำต่าง ๆ เพื่อแสดงว่าข้อความที่อยู่ในเครื่องหมายนลลลลลนี้อาจจะปรากฏ หรือไม่ปรากฏก็ได้
ตัวอย่าง (คำช่วยหน้ากริยา -ช) คำกริยา คำกริยาวิเศษณ์ -ช (กาลวลี-ป) หมายความว่าคำช่วยหน้ากริยา -ช และกาลวลี -ป ที่อยู่ในเครื่องหมายนลลลลลนี้อาจจะปรากฏหรือไม่ปรากฏในแบบการเรียงคำนี้ได้
5. [] ใช้ในเมทที่ 7 เพื่อแสดงว่าข้อความที่อยู่ในเครื่องหมายนี้เป็นหน่วยวลีชนิดเดียวกัน และอาจจะแทนที่กันได้
ตัวอย่าง

คำบอกกำหนดเสียงตรี
คำบอกกำหนดเสียงตรี + เอง
คำบอกกำหนดเสียงโท + เอง

¹⁹ ดูคำอธิบาย หน่วยจำนวน ในเชิงอรทที่ 5 หน้า 138

หมายความว่า ข้อความที่อยู่ในเครื่องหมายนี้เป็นหน่วยบอกกำหนด²⁰ ซึ่งเป็นหน่วยวลีทั้งนั้น และอาจจะแทนที่กันได้

- 6.— เครื่องหมายยัติภังค์ ใช้หน้าตัวอักษรย่อที่ต่อท้ายคำ กลุ่มคำ หรือ วลี (ตามที่ได้อธิบายแล้วใน ข้อ 1.8 หน้า 12)
ตัวอย่าง คำช่วยหน้ากริยา - ค กลุ่มคำช่วยหน้ากริยา - ค กาลวลี - ป
7. * เครื่องหมายคอกจัน
ก. ใช้กำกับกาลวลี ในแบบการเรียงคำบางแบบ เพื่อแสดงว่าอาจจะมี กาลวลีเทียม ปรากฏแทนที่ได้
ตัวอย่าง คำกริยา คำกริยาวิเศษณ์ - อ* กาลวลี - อ*
หมายความว่า ในตำแหน่ง กาลวลี - อ อาจจะมีกาลวลีเทียม - อ ปรากฏแทนที่ได้
ข. ใช้กำกับคำบางคำในแบบการเรียงคำบางแบบ เพื่อแสดงว่าอาจจะมีกลุ่มคำปรากฏแทนที่ได้
ตัวอย่าง คำช่วยหน้ากริยา - อ* คำกริยา คำกริยาวิเศษณ์ - อ*
(กาลวลี - อ)
หมายความว่า ในตำแหน่งคำช่วยหน้ากริยา - อ อาจจะมีกลุ่มคำช่วยหน้ากริยา - อ ปรากฏแทนที่ได้ และในตำแหน่งคำกริยาวิเศษณ์ - อ อาจจะมีกลุ่มคำกริยาวิเศษณ์ - อ ปรากฏแทนที่ได้

²⁰ดูคำอธิบาย หน่วยบอกกำหนดในเชิงอรรถที่ 3 หน้า 133